

Четиринадесетий сонетъ.

Свѣтопреставление.

Noli ponere mortem in malis.

Търкаля се кълбото земно въ глухитѣ пространства,
И влачи—(съсъ каква цѣль и по кой законъ, незнайно!)
И влачи грознитѣ човѣшки язви, окаянства,
Човѣшкото вълнуванье безсмисленно, нетрайно . . .

Да ли, най-послѣ, безпрѣривното това хвърченье
На дивний валякъ негдѣ ще се спре, верѣдъ пустотитѣ?
Въ безкрайността космическа внезапно стълкновение
Да ли ще тури край на произвола на Сждбитѣ? . .

Да ли, по всички кѣтове на мрачната вселенна,
Ще бѣде прѣснжтѣ наший прахъ, въвъ гибель мигновенна?
Не знамъ! Човѣшкий разумъ слѣпъ не може туй да знае!

Но знамъ че и таквазъ развязка — мѣдрий я желае!
Знамъ че по ужасъ, — колкото тя и да бѣде страшна,—
Не ще надмине общата злочестина сегашна!

